

испратилъ гы и двама-та. Агарь, като вървяла прѣзь пустынь-тѣ, изгубила пѣтя. Вода не останѣло въ мѣха, а Измаилъ изнемогавалъ отъ жаждѣ. Агарь го оставила подъ сѣнкѣ на едно дръво, отдалечила ся отъ него, колко-то да дострѣлишь изъ лѣкъ, и сѣднѣла. „Азъ не мож да гледамъ умиране-то на сына ми,“ казала Агарь съ рыданіе. Измаилъ, въ мѣкъ отъ жаждѣ, кричалъ и плакалъ. Ангелъ Господень ся явилъ Агари и рекълъ ѿ: „Не плачи, Агаре! Богъ услыша выкове-тъ на сына ти; встани, вземи го за рѣкъ и води съ себе. Отъ него има да излѣзе многочисленъ народъ.“ Въ тажъ минутѣ Агарь видѣла кладенецъ съ водѣ живѣ, пристѣпила до него, напълнила мѣха съ водѣ и напоила Измаила. Богъ го благословилъ: той порастнѣлъ, живѣялъ въ пустынь-тѣ и стапѣлъ искусенъ стрѣлецъ. Послѣ ся оженилъ за Египтянкѣ, добылъ дванадесять сынове и многочисленно потомство. Отъ Измаила произходятъ Аравитяне-тъ, които спорядъ това ся наричатъ на-времени Измаилтяне.

ГЛАВА XIV.

4

Авраамъ приноси въ жертвѣ Исаака.

Господь, за да испытѣ вѣрж-тѣ на Авраама, веднажъ извикалъ къмъ него: „Аврааме! Аврааме!“ — „Се азъ, Господи!“ отговорилъ Авраамъ. — „Вземи возлюбленнаго сына твоего Исаака,“ рекълъ Господь, „иди съ него на онажъ горѣ, коѣто щѣ ти покажѣ, и тамъ Ми го принеси жертвѣ все-сожженія.“

Рано, на зарань-тѣ, встанѣлъ Авраамъ, приготвилъ дръва, натоварилъ гы на оселъ, взелъ со себе двама слугы, сына си Исаака и търгилъ въ пѣтъ. На третій день стигнѣлъ на онова мѣсто, което му былъ показалъ Господь; то е было гора Моріагъ, на коѣто послѣ Соломонъ созида храмъ истинному Богу. Тогава Авраамъ казалъ на слугы-тъ си: